

היום נלמד בעזרת ה':

מגילה דף לב

ת"ר: לדעת רבי מאיר - העולה לתורה פותח את הספר תורה, ורואה היכן מתחילה הקריאה, וחוזר וגולל אותו ומברך כשהספר סגור, וחוזר ופותח וקורא. וזה כדי שלט טעו לומר שהברכות כתובות בתורה. ולדעת רבי יהודה - העולה לתורה פותח את הספר תורה, ורואה היכן מתחילה הקריאה, ומברך וקורא. שלדעתו כולם יודעים שהברכות לא כתובות בתורה.

הלוחות: רש"י כתב שאינו יודע מה זה, והביא שיש מפרשים שהכוונה להרבה דפים הכרוכים יחד כמו הספרים שבימינו (כלומר שאינם גלולים כספר תורה). **והבימות:** שהיו עושים למלך בזמן ה'הקהל'.

על התפר: שבין היריעות, ששם ראוי להדקו יפה.

הגולל ספר תורה גוללו מבחוץ: כלומר מחוץ לתיק ולא בתוך התיק, כדי שלא יקרע. (נאמרו כמה שיטות בראשונים בביאור עניין זה, וראה רש"י). וכשהוא מהדקו: לאחר שגמר מלגלול ובא להדקו, מהדקו מבפנים כלפי חוץ ולא להיפך, שאם יהדקו מבחוץ כלפי פנים נמצא שמכסה את הכתב בזרועותיו, והרי יש מצווה להראות לעם את הכתב כשמהדקו.

עשרה שקראו בתורה: עשרה אנשים שהתאספו, וקראו ג' או ז' אנשים כפי מנין הקרואים שבאותו יום (= הגמרא נקטה 'עשרה אנשים' לפי שלא קוראים בתורה בפחות מעשרה), הגדול שבהם גולל (= מגביה) את הספר תורה.

מנין שמשתמשים בבת קול: אדם שרוצה לעשות משהו מסוים, ואינו יודע האם לעשותו או לא, ושמע קול שאומר לו 'היין' (= כן) או 'לאו' (= לא), יכול לעשות כפי ששמע ואין בזה משום איסור 'ניחוש'. וזה בתנאי ששמע קול של גבר בעיר או קול של אשה בשדה שזהו דבר שאינו מצוי וסימן שאכן זוהי בת קול, וכן שהקול אמר לו פעמיים 'היין' או פעמיים 'לאו'.

הקורא בלא נעימה: ללא טעמי המקרא.

(המשך בדף הבא ↓)

מתקיף לה אביו: וכי משום שאינו יודע להנעים את קולו יש עליו עונש כ"כ גדול שאתה קורא עליו "וּמְשַׁפְּטִים לֹא יִחִיו בָּהֶם"?

אמר רבי פרנך: הנוגע בספר תורה ערום (= שנוגע בידו בספר תורה ללא חציצת מטפחת) נקבר ערום ללא אותה מצוה (אם נגע בו כדי ללמוד מפסיד את שבר הלימוד, ואם נגע בו כדי לגלול מפסיד את שבר הגלילה).

מוטב תיגלל המטפחת וכו': על הספר תורה לעמוד במקום אחד ולכרוך את המטפחת סביבו, ולא להעמיד את המטפחת במקום אחד ולסובב את הספר תורה כדי שתיכרך עליו המטפחת, שאין זה כבוד התורה.

משה תיקן להם לישראל וכו': נאמר "וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה אֶת מַעֲדֵי יְהוָה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", ולכאורה פסוק זה מיותר, שהרי את כל התורה אמר משה לישראל, אלא פסוק זה מלמדנו שמשה היה מלמד את בני ישראל הלכות כל מועד ומועד בזמנו.

 הדרן עלך בני העיר וסליקא לה מסנת מגילה

רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כלו כדאי הוא לו, נקרא רע, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות, ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק חסיד ישר ונאמן, ומרחקתו מן החטא, ומקרבתו לידי זכות, ונהנין ממנו עצה ותושיה בינה וגבורה, שנאמר "לי עצה ותושיה אני בינה לי גבורה", ונותנת לו מלכות וממשלה וחקור דין, ומגלין לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק, והוה ענוע וארך רוח, ומוחל על עלבונו, ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים: (אבות ו, א)